

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Došková a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **I. S.**, zast. Mgr. Veronikou Sekerovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Nám. 14. října 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2007, čj. OAM-10-350/LE-BE03-BE07-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2007, č. j. 47 Az 28/2007 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce Mgr. Veronice Sekerové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2007, čj. OAM-10-350/LE-BE03-BE07-2007. Rozhodnutím správního orgánu nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Podle krajského soudu nelze přehlédnout, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce až poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Pokud by byl žalobce skutečně v zemi původu pronásledován, je soud toho názoru, že by podal žádost ihned po vstupu na území ČR. Žádost žalobce proto krajský soud shledal účelovou, resp.

projevem snahy o legalizaci pobytu. Důvodům udělení mezinárodní ochrany pak nelze podle soudu podřadit ani ekonomické potíže, či celkovou nespokojenost žalobce se životem. Soud nepřihlédl ani k žalobcem popisovaným událostem, a to s ohledem na jejich značný časový odstup. Obavy z pronásledování ze strany Čečenců dovozuje žalobce z toho, že jej v roce 2002 navštívil neznámý Čečenec a žádal jej o návrat do čečenské armády a dále z toho, že mu v roce 2004 někdo zapálil stánek na tržnici a auto. Dle názoru soudu je mezi těmito událostmi značná časová prodleva a nelze je dávat do souvislosti. Pokud jde o obavy žalobce ze strany Rusů a případného mučení a věznění, neposkytl žalobce k těmto tvrzením žádný důkaz. Tyto skutečnosti se navíc soudu jeví jako velmi nepravděpodobné. Rovněž rozhodnutí žalovaného podle §§ 13, 14, 14a i 14b byla podle soudu učiněna v souladu se zákonem. Soud neshledal žádná pochybení ani v procesním postupu žalovaného z hlediska jeho zákonnosti. Pokud se žalobce dovolává ochrany rodinného života, musí postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a změně některých zákonů. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dále zopakoval skutečnosti, o které opíral již své žalobní námitky. Soud se podle žalobce nevypořádal se všemi žalobními body; nebylo rozhodnuto o tom, zda je žalobcovo subjektivní tvrzení dostatečné pro udělení azylu, nebo musí mít oporu v důkazech. Žalobce si žádné důkazy na podporu svých tvrzení opatřit nemůže, neboť by to bylo spojeno s návratem do země původu, kde mu hrozí pronásledování. Soud rovněž nezdůvodnil, proč považuje všechna jeho tvrzení za a priori nevěrohodná. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Irelevancí snahy o legalizaci pobytu jako důvodu pro udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudcích ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, www.nssoud.cz, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, www.nssoud.cz, či ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS; problematikou zjišťování skutkového stavu v řízení o udělení mezinárodní ochrany pak např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu